

Az imádságról

„Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem” (Jel. 3,20).

A fenti igét azért választottam a ma alkalomhoz, mert az imádságról és az imádkozásról is vall: imádkozni annyi, mint beengedni Jézust a szívünkbe; ő az, aki be akar térni hozzánk; nyitott ajtót keres, melynek zárját az imádság fordítja el. Az együtt vacsorálás a beszélgetés lehetőségét nyújtó együttlét legmeghittebb, legünnepebb formája.

Ugyanakkor az imádkozás nemcsak ünnepélyes órákhoz kötődik: bármikor, a mindennapok átélt eseményei kapcsán lehet és szabad nekünk beszélgetnünk Istennel; úgy, ahogyan két ember, akik szeretik és közel állnak egymáshoz, megosztják egymással örömeiket, gondjaikat. Az elmúlt hetek egyik óralátogatásán volt alkalmam reggeli áhítatot is hallani az egyik 5. osztályban. Az igeszakasz az imádkozásról szólt, s a gyerekek beszélgettek arról az osztályfőnökkel ki mikor és hogyan szokott imádkozni. A legtöbben este az ágyukban elalvás előtt teszik ezt, s az egyik kislány az felelte: az iskolából hazafelé menet szokott imádkozni. Igen, van erre lehetőségünk: bármikor beszélgethetünk Istennel.

Emlékszem arra a gyermekkori kérdésre magamban az imádság kapcsán, hogy mit lehet, szabad, „illik” vagy nem szabad imádságban mondani. Nagymamám tanított nekem gyermekkoromban egy imádságot, amit ő is gyerekkorától tudott. Esténként mondtuk ez el elalvás előtt. Sokat segített ez abban, hogy merjek később saját szavaimmal, önállóan is imádkozni. Kell tanulni imádkozni? Igen, hiszen Jézus Krisztus maga is tanított minket imádkozni, ahogyan ezt halljuk is istentiszteleteken az úri imádság elmondása előtt. Megtanulunk kérni- legyen úgy, ahogy ő akarja, s nem biztos, hogy az a jó nekem, amit én szeretnék. Kérni szoktunk talán a legtöbbet, ahogyan a gyermek a szüleitől; nem biztos, hogy minden kívánságát teljesíteni tudjuk vagy akarjuk gyermekünknek/gyermekeinknek; mégis azt szeretnénk, hogy nekünk mondják el. A kérésből természetesen fakad a hálaadás: ezt is tanulnunk kell, s ezt sokkal nehezebb megtanulni, mint a kérést; gondoljunk megint saját gyermekeinkre. A dicsőítés is legyen része az imádságainknak, gondoljunk a Miatyánk befejezésére. S vannak szavak nélküli imádságok is: sok minden történik velünk, van a szívünkben, amit nem tudunk szavakba önteni. Jólesik ilyenkor olyan ember társaságában csendben lenni, akit szeretünk; jó, ha van egy olyan hely, ahol megpihenhetünk, mert elfáradtunk magunktól, másoktól, a feladatoktól.

Konfirmációmra készülve is tanultam lekipásztoromtól az imádságról, erejéről, nehézségeiről, a vele való visszaélésről. S később, az ifi alkalmain a közös imádság, a körben ülő társaimmal együtt egymással elmondott imádságaink jelentettek nagy élményt nekem: nehéz volt megszólalni így mások előtt először, többévtől út vezetett el odáig.

S a legnagyobb örömöm, a legszebb ajándék az imádkozásban az az élmény volt, amikor a saját gyermekemet tanítottam imádkozni, vagy amikor ő kér, a mai napig is, hogy „Anyá, most imádkozzunk azért, hogy”, vagy

„Anyá, imádkozol velem?” Arany János, református költőnk, aki születésének 200. évfordulóját jövőre ünnepeljük, versében így írja meg ezt az élethelyzetet:

Majd ha játszótársaid közül
Munka hí el - úgy lehet, korán -
S idegennek szolgálsz eszközül,
Ki talán szeret... de mostohán:
Balzsamúl a hit malasztja légyen
Az elrejtett néma könnyeken.
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.

Majd, ha látod, érzed a nyomort,
Melyet a becsület válla hord;
Megtiporva az erényt, az észet,
Míg a vétek irigységre készít
S a butának sorsa földi éden:
Álljon a vallás a mérlegen.
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.

Kívánom Önöknek, kedves szülők, s neked, kedves gyerekek, hogy az imádságokat együtt tanulva, egymást tanítva tapasztalják meg, tapasztaljátok meg az imádkozás örömét, erejét!

Dr. Szabó Ildikó